

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 07/07/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Tập 29

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiên Nghiệp Đạo, trang thứ năm, hàng thứ hai từ dưới lên: “*Thế nào là thập thiện? Nghĩa là vĩnh viễn xa lìa sát sanh, trộm cắp, tà hạnh, nói dối, nói ly gián, nói thô ác, nói thêu dệt, tham dục, sân giận, tà kiến.*” Kinh văn phần sau vẫn phải nói kỹ, nhưng đoạn này là tổng cương lĩnh của toàn kinh, chúng ta nhất định phải thể hội thật sâu, phải ghi nhớ thật kỹ. Phần trước, trong kinh văn Phật nói với chúng ta “chẳng để mảy may bất thiện xen tạp”, vậy thì chúng ta mới có thể thật sự làm đến thuần thiện. Vãng sanh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thì nhất định phải biết thế giới đó là nơi “những người thượng thiện cùng tụ hội một chỗ”, tâm hạnh của chúng ta bất thiện, niệm Phật tốt đến đâu cũng không thể vãng sanh. Đây chính là điều mà trước đây lão cư sĩ Lý Bình Nam thường nói: “Người niệm Phật nhiều mà người vãng sanh ít.” Nguyên nhân do đâu? Xen tạp bất thiện, cho nên đã bỏ lỡ mất cơ hội vãng sanh của đời này.

Sát sanh, “vĩnh viễn từ bỏ” này là xuyên suốt một mạch cho đến “tà kiến”. Phần trước tuy đã báo cáo sơ lược với quý vị, nhưng trên thực tế là vĩnh viễn nói không hết, nghĩa lý vô lượng vô biên. Không những không được sát sanh mà phải vĩnh viễn lìa bỏ ý niệm sát sanh. Sau khi vĩnh viễn lìa bỏ sát sanh rồi thì chúng ta phải sanh khởi được tâm hộ sanh, yêu thương bảo vệ tất cả chúng sanh, giúp đỡ tất cả chúng sanh. Phật dạy Bồ-tát tu học sáu khoa mục, trong kinh Phật gọi là lục ba-la-mật. Thứ nhất là bố thí, đối tượng của bố thí chính là tất cả chúng sanh, bố thí tài vật, bố thí Phật pháp, bố thí vô úy. Nếu bạn khiến chúng sanh sợ hãi thì cũng bao gồm trong điều sát sanh này. Tuy không sát hại họ nhưng bạn khiến họ cảm thấy sợ hãi, cảm thấy sợ sệt, cảm thấy bất an thì đều thuộc về phạm vi này. Thậm chí là chúng sanh đối với lời nói việc làm của chúng ta không vừa lòng, không vui vẻ thì chúng ta đã sai rồi, đây chính là phần trước đã nói “chẳng để mảy may bất thiện xen tạp”. Tu hành là đối nhân xử thế tiếp vật trong đời sống hằng ngày, đem những tật xấu vi tế này chân chính trở lại, đây gọi là tu hành.

Điều thứ hai là “trộm cắp”, vĩnh viễn từ bỏ trộm cắp. Tôi cũng đã nói rất nhiều về trộm cắp, trong kinh Phật đối với định nghĩa về trộm cắp thì gọi nó là “không cho mà lấy”. Vật này có chủ, chủ nhân chưa đồng ý mà bạn lấy nó, hoặc là chiếm làm của riêng, hoặc là tạm thời sử dụng, hoặc là chuyên đổi vị trí thì đều không được phép. Có lẽ các bạn cảm thấy những cỏ cây hoa lá này là mọc hoang, bạn cho là vô chủ, vậy thì bạn sai rồi. Thế Tôn giáo giới người xuất gia, rất nhiều người xuất gia sống ở trên núi, tự mình phải cất một am tranh nhỏ, lấy vật liệu tại chỗ, đốn vài cái cây để cất am tranh nhỏ, cây này có chủ hay không? Có chủ. Ai là chủ? Thần núi là chủ, thần cây là chủ, mắt thường chúng ta không nhìn thấy. Bạn muốn chặt cây này, Phật nói cây chỉ cần có độ cao bằng đầu người, nếu bạn muốn chặt nó thì trước đó ba ngày bạn phải đi cúng tế, phải tụng kinh niệm chú cho nó, nói rõ là tôi cần dùng cây này để cất am tranh nhỏ ở đây tu hành, xin thần cây dòi nhà cho. Nếu bạn không làm như vậy thì đây là thuộc về trộm cắp. Cho nên, từng cành cây, ngọn cỏ đừng cho rằng nó không có chủ, rất khó nói, chủ nhân của nó mắt thường chúng ta không nhìn thấy, thân thể chúng ta không tiếp xúc được. Có vật nào mà không có chủ đâu? Cho nên với người, với việc, với vật, chúng ta nhất định phải chú ý cẩn thận.

Trong giới trộm cắp, trong tất cả kinh luận Phật đều nhắc chúng ta, lấy vật của tam bảo bị tội nặng nhất. Chủ của vật tam bảo là “Phật, pháp, tăng” trong tận hư không khắp pháp giới, tội trộm cắp này bạn vĩnh viễn trả không hết. Trong kinh Đại thừa thường nói, bạn tạo ngũ nghịch thập ác thì chư Phật Bồ-tát đều có cách để cứu bạn, còn trộm vật của tam bảo, trộm vật của thường trụ thì mười phương ba đời tất cả chư Phật đều không có cách gì cứu bạn. Cho nên ngàn ngữ nói: “*Trước cửa địa ngục tăng đạo nhiều*”, lời nói này vô cùng có đạo lý, lời nói này là thật, không phải giả. Tùy tiện trộm cắp vật của thường trụ nơi cửa Phật thì đáng sợ vô cùng. Khi bạn dùng thì rất thuận tiện, nhưng tương lai bạn trả không nổi, nhất định phải hiểu đạo lý này. Một cây kim, một sợi chỉ, một tờ giấy của thường trụ đều không được dùng tâm trộm để lấy. Thế nhưng ngày nay mọi người lơ là rồi, nhìn thấy người khác làm như vậy không có sao, ta cũng làm như vậy. Hiện tại thì không sao, nhưng khi quả báo hiện tiền thì hối hận không kịp. Ở nơi này thường trụ rất từ bi, đem đoạn kinh văn này trong kinh Địa Tạng photo ra dán khắp nơi để nói với mọi người, đây là đại từ đại bi. Không phải sợ bạn lấy đi đồ đạc của thường trụ, không phải vậy, ở đây thường trụ rất rộng rãi, bạn muốn lấy cứ việc lấy. Quả báo tương lai của bạn thì phải làm sao? Cho nên, bạn nhất định phải hiểu đạo lý này.

Tôi thường hay nói, thời đại hiện nay không giống như trước đây, khoa học kỹ thuật phát triển, chúng ta bật đèn điện có phải trả tiền điện hay không? Tiền điện là do thường trụ trả. Chúng ta gọi điện thoại cũng phải trả tiền điện thoại. Không cần thiết mà lãng phí những nguồn năng lượng này của thường trụ, để thường trụ phải đóng phí cũng là thuộc về trộm cắp. Có một số cư sĩ hiểu rõ lý, tôi nhìn thấy rất bái phục, họ dùng điện thoại của thường trụ, sau khi dùng xong rồi nhất định phải để tiền lại, vậy là đúng. Việc từng li từng tí rất nhỏ, chính là ở đây nói “mấy may bất thiện”, đây không phải bất thiện lớn, mà là một chút bất thiện rất nhỏ xen tạp trong đây cũng đủ hủy sạch thiện pháp của bạn rồi, chúng ta không thể không biết.

Trộm cắp nói đến chỗ chuẩn xác nhất, chính là chúng ta ngày nay gọi là chiếm tiện nghi của người khác, phạm vi này bao gồm rất lớn. Không dễ gì chiếm tiện nghi của người khác, tổn thất của họ không lớn, mà tổn thất của chính chúng ta thì thật quá to lớn. Vì sao vậy? Chương ngại đạo nghiệp của chính mình, phá hoại tâm thanh tịnh của chính mình, đã bỏ lỡ cơ hội vãng sanh làm Phật của đời này rồi, bạn nói xem tổn thất này lớn biết bao! Chân thật là không cách gì bù đắp tổn thất, hà tất phải làm việc này? Người ta chiếm tiện nghi của mình thì được, không sao cả, ta cũng không cần phải tính toán, đây là bô thí, không được để trong tâm. Nếu muốn tính toán, vậy là chúng ta lại sai rồi, chúng ta lại biến thành bất thiện. Chúng ta dứt khoát không được có ý niệm chiếm tiện nghi của người khác, chiếm tiện nghi của một người còn không được phép, bạn sao có thể chiếm tiện nghi của đoàn thể được, như của chính phủ địa phương, của nhà nước, của tam bảo, tự nhiên sẽ không có ý niệm này. Nhất định phải nhớ kỹ, “vĩnh viễn từ bỏ” thì chúng ta một đời này chắc chắn thành tựu.

“Tà hạnh” ở đây là chỉ dâm dục, là quan hệ nam nữ, tôi cũng thường nói đến, sự việc này trong xã hội hiện nay đã quá phổ biến rồi, phóng túng tình dục, cho nên xã hội động loạn, thế giới không thái bình. Sự việc này không phải là chuyện nhỏ, không phải là chuyện của hai người, nếu là chuyện của hai người thì không có gì đáng kể, tội đó không lớn, nhưng đây là chuyện lớn. Bạn xem lễ xưa của Trung Quốc thì hiểu ngay, cổ nhân Trung Quốc đối với sự việc này xem trọng biết bao. Khi tôi giảng kinh thường đưa ra ví dụ, cả xã hội, cả địa cầu, trong Phật pháp nói về hư không pháp giới, nói về pháp thân, giống như cơ thể này, một gia đình giống như một tế bào trên cơ thể, vợ chồng chính là hạt nhân của tế bào. Vợ chồng bất hòa, người nam có người tình bên ngoài, hoặc là người nữ cũng có người tình bên ngoài,

vậy nhân tế bào này hư rồi, tế bào hư rồi sẽ ảnh hưởng đến cả cơ thể, cơ thể của bạn đã bị bệnh. Cho nên, vợ chồng bất hòa, gia đình tan vỡ chính là nguồn gốc của xã hội động loạn, bạn nói xem nhân quả mà bạn sẽ gánh là bao lớn? Cả thế giới bất an, xã hội động loạn là từ chỗ này mà ra. Cho nên, ngày nay chúng ta nhìn thấy toàn thế giới tỉ lệ ly hôn cao như vậy, bạn nói xem thế giới này không loạn sao được? Có quan hệ vô cùng lớn.

Nếu không có quan hệ nghiêm trọng như vậy, sao Phật lại đem nó đặt làm giới căn bản? Đại đức xưa Trung Quốc thường nói: *“Vạn ác tâm đứng đầu, trăm thiện hiếu trước tiên.”* Chúng ta phải thể hội thật kỹ lời nói này, phải hiểu rõ đạo lý này. Thế giới hòa bình, xã hội an định, sự hưng vong của quốc gia đều ở gia đình, cho nên nhà Nho nói “tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ”, bình thiên hạ có nghĩa là thế giới hòa bình. Hiện nay nói thế giới hòa bình, thời xưa Trung Quốc gọi là thiên hạ thái bình, cái gốc đó là gia đình, căn bản của gia đình là vợ chồng. Trong tôn giáo, đặc biệt là Phật giáo và nhà Nho, đối với sự việc này nói rất nhiều, nói rất thấu triệt. Nếu khi khởi tâm động niệm lập tức liền nghĩ đến nhân quả mà bạn phải gánh là gì. Chúng ta khởi một niệm ác, khiến cả xã hội, cả thế giới, tất cả chúng sanh đều bị nạn; ta khởi một niệm thiện có thể khiến tất cả chúng sanh được phước. Sự an nguy của xã hội, họa phước của chúng sanh đều ở trong khởi tâm động niệm của chúng ta, đây không phải là chuyện nhỏ. Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo là pháp căn bản của tu học Phật pháp, người hiện nay gọi là pháp cơ bản, từ sơ phát tâm đến đạo vô thượng.

“Nói dối” là cố ý hay vô ý lừa gạt chúng sanh. Là lời vô căn cứ, không thành thật, hiện nay gọi là nói lời giả dối để lừa gạt người khác, đây là điều nghiêm trọng nhất trong các lỗi của miệng, hơn nữa còn dễ phạm nhất. Vì sao lại tạo ác, lại hủy phạm lời giáo huấn của đức Phật? Người hiện nay nói, chẳng qua là bảo vệ lợi ích của chính mình. Thật ra, chỗ nào là lợi ích của mình? Thật ra mà nói, chẳng qua là bao che cho tội ác của mình. Không được tích lũy tội ác, Phật dạy chúng ta tích lũy công đức, phải tích công đức, sao có thể tích lũy tội ác được? Tội ác mà tích lũy thì càng tích càng lớn, quả báo tương lai của bạn là đọa lạc, càng đọa càng khổ.

“Nói ly gián” là khiêu khích thị phi để hai bên đấu đá, tội lỗi này đặc biệt nặng. Phật trong kinh điển nói với chúng ta, quả báo là ở địa ngục kéo lưỡi, cần xem nghiệp mà bạn tạo tác. Đương nhiên, tội lỗi nghiêm trọng nhất trong đây là phá hòa

hợp tăng, đây là một trong năm tội ngũ nghịch. Chúng ta xem thấy trong kinh Phát Khởi Bồ-tát Thù Thắng Chí Nhạo, người xuất gia đố kỵ người xuất gia, phỉ báng người xuất gia, phỉ báng pháp sư giảng kinh thuyết pháp, phá hoại đạo tràng của họ, khiến tín đồ của họ mất đi lòng tin đối với pháp sư, không đi nghe pháp sư này giảng kinh nữa. Người đố kỵ này đạt được mục đích rồi, nhưng mà quả báo của họ, chúng ta xem thấy trong kinh Phật đã nói, họ đọa lạc vào địa ngục, dùng thời gian của nhân gian chúng ta để tính là 18 triệu năm, là tính theo thời gian của nhân gian. Quý vị phải biết rằng, nhân gian chúng ta với địa ngục có chênh lệch thời gian rất lớn, cảm thọ của họ ở trong địa ngục là vô lượng kiếp. Thời gian này không phải là thật pháp, là từ trên khái niệm trừu tượng tạo thành, nó không phải chân thật. Cho nên trong kinh Đại thừa, Phật nói với chúng ta: “*Niệm kiếp viên dung.*” Một niệm triển khai ra là vô lượng kiếp, có thể đem vô lượng kiếp rút ngắn lại thành một niệm, do vậy cảm thọ ở trong địa ngục xác thực là vô lượng kiếp. Chúng ta nghĩ xem, hà tất phải tạo tội nghiệp này? Nếu nhìn thấy người khác làm việc tốt, chúng ta tùy hỷ tán thán họ, giúp đỡ họ, thành tựu họ thì công đức mà chúng ta đạt được cũng lớn như công đức của họ.

Cho nên, tự lợi với tự hại cũng là trong một niệm, cát hung họa phúc cũng chỉ trong một niệm, một niệm giác thì được vô lượng vô biên phúc báo, một niệm sai lầm thì rước về họa hoạn vô cùng. Người không học Phật thì không biết, người học Phật cần phải hiểu sâu đạo lý này, bản thân khởi tâm động niệm, lời nói việc làm tự nhiên sẽ chú ý cẩn thận, không đến nỗi hủy phạm. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.